

Sygn. akt V U 1262/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Radosław Buko**

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 roku w Słupsku

odwołania M. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 czerwca 2013 roku znak (...)

w sprawie **M. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. F. prawo do emerytury na podstawie art.184 w zw. z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 roku numer 153 poz. 1227 ze zm.) od dnia 18 kwietnia 2013 roku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. F. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 05.06.2013 r., znak (...), odmawiającej prawa do emerytury. Ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku podnosząc, że pracował w warunkach szczególnych ponad 15 lat. Zdaniem ubezpieczonego ze względu na to, że zakłady pracy zostały zlikwidowane nie jest w stanie przedłożyć świadectw pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych podnosząc, iż ubezpieczony wykazał na 01.01.1999r. wymagany staż ogółem, nie wykazał wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu jako pracy w szczególnych warunkach okresów od 10.11.1970 r. do 18.11.1972 r. z tytułu zatrudnienia w (...) oraz od 02.06.1980 r. do 07.12.1987 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Zakładzie (...) w K. gdyż nie przedłożył on świadectw pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. F., urodzony (...), w dniu 26.03.2013r. złożył wniosek o emeryturę. Jest członkiem OFE, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Pozostaje w stosunku pracy. Wykazał według stanu na dzień 01.01.1999r. okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 28 lat 10 miesięcy i 14 dni, w tym, w ocenie organu rentowego, 6 lat 3 miesiące

i 25 dni okresu pracy w warunkach szczególnych. Zaskarżoną decyzją z dnia 05.06.2013 r. odmówiono mu prawa do emerytury z uwagi na nie wykazanie 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu jako pracy w szczególnych warunkach okresów:

- od 10.11.1970 r. do 18.11.1972 r. z tytułu zatrudnienia w (...), ponieważ nie przedłożono świadectwa pracy w warunkach szczególnych;

- od 02.06.1980 r. do 07.12.1987 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Zakładzie (...) w K., gdyż dokument potwierdzający prace w szczególnych warunkach wystawiony został przez archiwum.

/dowód: akta emerytalne ZUS: wniosek k. 1 –3, karta przebiegu zatrudnienia na dzień 01.01.1999 r. – k. 37, karta przebiegu zatrudnienia na dzień 01.01.1999 r. w warunkach szczególnych – k. 38, zaskarżona decyzja z dnia 05.06.2013 r. – k. 39 – 39 v./

Ubezpieczony M. F. w okresie od 11.10.1970 r. do 18.11.1972r. zatrudniony był w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w G. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Początkowo został zatrudniony jako pomocnik malarza i przydzielono go do grupy remontowo-budowlanej w G.. Pracował tak dwa tygodnie. Następnie został przeniesiony do grupy dekarzkiej. Pokrywał głównie dachy eternitem i papą. Innych prac poza dekarzskimi nie wykonywał. Ubezpieczony w spornym okresie był dekarzem i pracował na dachu.

/dowód: akta sprawy: wyjaśnienia ubezpieczonego – k. 17 – 17 v. w zw. z k. 30 (00:02:29 – 00:17:07), zeznania ubezpieczonego – k. 29 – 29 v. w zw. z k. 30 (00:39:09 – 00:49:27), zeznania świadka J. G. – k. 28 v. w zw. z k. 30 (00:05:54 – 00:15:00), zeznania świadka J. M. – k. 28 v. w zw. z k. 30 (00:15:01 – 00:21:02), akta osobowe ubezpieczonego – koperta k. 16 akt sprawy: angaż z dnia 10.11.1970 r., zaświadczenie z dnia 07.09.1998 r./

Następnie w okresie od 02.06.1980 r. do 07.12.1987 r. ubezpieczony M. F. zatrudniony był stale i w pełnym wymiarze w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K.. W toku zatrudnienia w okresie od 02.06.1980 r. do 30.09.1984 r. wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów samochodowych na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, a następnie od 01.10.1984 r. do 07.12.1987 r. wykonywał prace kierowców samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony na stanowisku: od 01.10.1984 r. do 30.06.1986 r. kierowca zaopatrzenia – spedytor, a od 01.07.1986 r. do 07.12.1987 r. specjalista ds. zaopatrzenia – kierowca. Świadek S. P. był bezpośrednim przełożonym ubezpieczonego w toku jego zatrudnienia w (...) w K.. Jako zaopatrzeniowiec ubezpieczony woził samochodem chłodnią towary, silniki do J.. Pracował również przy rozładunku wagonów. Ubezpieczony jeździł albo wywrotką albo cyklopem. Cyklop był montowany do ciągnika, była to praca zbliżona do pracy kierowcy ciągnika.

/dowód: akta sprawy: wyjaśnienia ubezpieczonego – k. 17 – 17 v. w zw. z k. 30 (00:02:29 – 00:17:07), zeznania ubezpieczonego – k. 29 – 29 v. w zw. z k. 30 (00:39:09 – 00:49:27), zeznania świadka S. P.- k. 28 – 29 w zw. z k. 30 (00:22:19 – 00:36:30), akta osobowe ubezpieczonego koperta k. 14 akt sprawy: umowa o pracę z dnia 02.06.1980 r. – k. 11, zakres czynności – k. 13, angaże – k. 14 – 18, angaż z dnia 16.07.1986 r. – k. 30, zakres czynności – k. 31 – 32, świadectwo pracy z dnia 07.12.1987 r.– k. 38 – 38 v., zaświadczenie z archiwum – k. 41/

Ubezpieczony według stanu na dzień 01.01.1999 r. posiada wymagany 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych.

/dowód: akta sprawy: wyjaśnienia ubezpieczonego – k. 17 – 17 v. w zw. z k. 30 (00:02:29 – 00:17:07), zeznania ubezpieczonego – k. 29 – 29 v. w zw. z k. 30 (00:39:09 – 00:49:27), zeznania świadka J. G. – k. 28 v. w zw. z k. 30 (00:05:54 – 00:15:00), zeznania świadka J. M. – k. 28 v. w zw. z k. 30 (00:15:01 – 00:21:02), zeznania świadka S. P.- k. 28 – 29 w zw. z k. 30 (00:22:19 – 00:36:30), akta osobowe ubezpieczonego – koperta k. 16 akt sprawy: angaż z dnia 10.11.1970 r., zaświadczenie z dnia 07.09.1998 r./ akta osobowe ubezpieczonego koperta k. 14 akt sprawy: umowa o pracę z dnia 02.06.1980 r. – k. 11, zakres czynności – k. 13, angaże – k. 14 – 18, angaż z dnia 16.07.1986 r. – k. 30, zakres czynności – k. 31 – 32, świadectwo pracy z dnia 07.12.1987 r.– k. 38 – 38 v., zaświadczenie z archiwum – k. 41/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. F. zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było ustalenie uprawnień ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227) oraz przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art.184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli w dniu wejścia ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27

W myśl ust. 2 art. 184 - w brzmieniu obowiązującym do końca grudnia 2012r. - emerytura przysługuje ubezpieczonym, którzy nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Obecnie od 01.01.2013 r. brak jest obowiązku rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, to 25 lat w przypadku mężczyzny (art. 27 pkt 2). Wiek emerytalny wynika z § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), do którego odsyła art. 32 ust. 4 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dla mężczyzny jest to 60 lat. Wymagany okres zatrudnienia w warunkach szczególnych przewidziany w przepisach dotychczasowych, o którym mowa w art. 184 ust. 1, to okres 15 lat, o czym stanowi § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że ubezpieczony M. F. na dzień wydania zaskarżonej decyzji miał ukończone 60 lat – ukończył je w dniu 18.04.2013 r., posiada wymagany 25 letni staż ogółem, jest członkiem OFE, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Oznacza to, iż jedyną przesłanką jaką musiał ubezpieczony udowodnić w przedmiotowej sprawie była praca w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat według stanu na dzień 01.01.1999r.

Zgodnie § 22 ust 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237 poz.1312) środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: 1) legitymacja ubezpieczeniowa; 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Z kolei ust 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem

złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia.

Zważyć przy tym należy, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno – rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

Według art. 473 § 1 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron.

Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 r. I UK 111/07).

W ocenie Sądu jest oczywiste, iż brzmienie zajmowanego stanowiska, jakie widnieje w dokumentach prowadzonych i wystawionych przez pracodawcę nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w sprawie. Decyduje rodzaj wykonywanej pracy, co nadto wynika z powołanych wyżej przepisów prawa, w szczególności art. 32 ust. 2 który stanowi, iż dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracą w warunkach szczególnych.

Ponadto należy dodać, iż w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W realiach niniejszej sprawy jest to: wykaz A, dział V, pkt.10 – prace dekararskie na wysokościach, a nadto w dziale V, poz.9 pkt.1: dekarz-blacharz zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu rolnictwa i leśnictwa (Dz.Urz. MR, L i GŻ nr 2, poz.4 z 04.11.1988r.). W załączniku A uznano za pracę w szczególnych warunkach również prace mechanika wykonującego prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych – Dział XIV pkt 16, a w Dziale VIII pkt 2 wskazano prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. W załączniku A do rozporządzenia za pracę w szczególnych warunkach uznano również prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych (Dział VIII pkt 3).

Jak już wyżej wskazano, o zaliczeniu pracy do okresu pracy w warunkach szczególnych, decyduje nie rodzaj zajmowanego przez ubezpieczonego stanowiska, a praca jaką faktycznie wykonywał. Powyższe zostało również potwierdzone w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego.

W ocenie Sądu praca ubezpieczonego jako dekarza w okresie zatrudnienia w PGR G. oraz jako mechanika w kanałach, a następnie kierowcy samochodu ciężarowego i kierowcy ciągnika w okresie zatrudnienia (...) Zakładzie (...) w K. była pracą w warunkach szczególnych.

Fakt pracy został potwierdzony zeznaniami świadków: J. G., J. M. oraz S. P.. Świadkowie pracowali razem z ubezpieczonym znali zatem charakterystykę i warunki pracy w toku spornych okresów zatrudnienia M. F..

Zeznania świadków w tym zakresie jako jasne, rzeczowe, logiczne i spójne Sąd uznał za wiarygodne. Sąd dał w wiarę powyższym zeznaniom, gdyż są one w zgodne z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych ubezpieczonego za sporne okresy zatrudnienia.

W pierwszym spornym okresie ubezpieczony tj. od 11.10.1970 r. do 18.11.1972 r. zatrudniony był stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Państwowym Gospodarstwie Rolnym, początkowo jako pomocnika malarza przez pierwsze 14 dni, a następnie jako dekarz. W ocenie Sądu okres zatrudnienia M. F. jako dekarza winien zostać doliczony do pracy w warunkach szczególnych dopiero od dnia 25.10.1970 r., bowiem w początkowym okresie ubezpieczony był pomocnikiem malarza.

Sąd uznał, iż jedynie okres zatrudnienia od 25.10.1970 r. do 18.11.1972r. tj. przez 1 rok 11 miesięcy i 24 dni na stanowisko dekarza winien zostać ubezpieczonemu zaliczony jako praca w warunkach szczególnych.

Brak świadectw pracy sam w sobie nie świadczy, że ubezpieczony nie świadczył w spornych okresach pracy w warunkach szczególnych.

Sąd zważył, iż świadectwo pracy wydane przez pracodawcę nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot go wydający nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania w zakresie administracji państwowej, a tylko takie dokumenty stanowią dowód tego co zostało w nim urzędowo potwierdzone. Wydane przez pracodawcę świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej, co podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 maja 2004 r., sygn. akt III UK 31/2004 (OSNP 2005/1 poz.13).

W ocenie Sądu przyjęcie, że ze względu na zaniechanie uzyskania w trakcie ustania stosunku pracy stosownego zaświadczenia przez ubezpieczonego uniemożliwia nabycie spornego świadczenia stałoby w sprzeczności z wyrażoną w art. 2a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. nr 137 poz. 887 ze zm.) zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych.

Niewątpliwie do okresu pracy w warunkach szczególnych należy ubezpieczonemu M. F. doliczyć okres zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w K.. Sąd uznał, że cały sporny okres zatrudnienia tj. od 02.06.1980 r. do 07.12.1987 r. (tj. przez 7 lat 6 miesięcy i 6 dni) był pracą w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu zaświadczenie wystawione przez Archiwum za powyższej powołany sporny okres zatrudnienia potwierdza, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Na marginesie warto zauważyć, że świadectwo o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach może wystawić wyłącznie pracodawca. Niemniej w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, nowy pracodawca ma również obowiązek wystawiać świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach. Staje się on bowiem z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Uprawnionym do wystawienia zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach jest również syndyk masy upadłościowej lub likwidator. Podmioty te wystawiają te dokumenty do czasu zakończenia prowadzenia postępowania.

W przypadku zaświadczeń dokumentujących okresy pracy wykonywanej w szczególnych warunkach wystawiane przez Stowarzyszenie (...), archiwa państwowe bądź prywatnych przechowawców ustalenie okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach na podstawie innych dowodów niż świadectwo pracodawcy (następcy prawnego), dopuszczalne jest w postępowaniu odwoławczym przed sądem.

W okolicznościach niniejszej sprawy zarzut pozwanego dotyczący podmiotu wystawiającego zaświadczenie z dnia 16.05.2011 r. nie utrzymał się w konfrontacji z przeprowadzonym postępowaniem dowodowym, albowiem z zeznań świadka S. P., jak również dokumentacji dotyczącej zatrudnienia ubezpieczonego w sposób oczywisty wynika, iż M. F. był zatrudniony od 02.06.1980 r. do 07.12.1987 r. oraz wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Oznacza to, iż istotnie na dzień 01.01.1999r. ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15-to letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnia przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku w oparciu o art. 184 i art. 32 st. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach wynosi 15 lat 9 miesięcy i 27 dni.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. F. prawo do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 18.04.2013 r. tj. od dnia ukończenia 60 roku życia, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Ustalenie, czy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornych okresach wykonywał pracę w warunkach szczególnych, wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd. Z tych przyczyn nie można przypisać organowi rentowemu odpowiedzialności za nieprzyznanie świadczenia emerytalnego. Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd Okręgowy nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia.